

рающия, покритъ съ китена черга, и тъмно-жълтото му лице гледаше оцъклено и страшно нѣкжде въ пространството. При главата му една бабичка, съседка, бѣ приклепнала на прѣстения подъ. До краката, друга жена, която много приличаше на него, неговата сестра, изправена и пѣхнала рже подъ престилката си, гледаше мълчаливо и враждебно. Кънъовица сложи столъ за сждията до леглото. Край стениѣ се притискаха — фелдшера, затлъстѣлъ и сумтящъ мжжъ, общинския разсиленъ и още двама-трима съседи. Въздухътъ бѣше спаренъ, съ мирисъ на оцетъ и гнилото, както е винаги при тежко болни.

Сждията още отъ прага се намръщи:

— Фу-у-у! Вие ще задушите човѣка, бре? Я отворете прозореца! И какво сте увиснали надъ главата на стареца! Я се поразмърдайте! Фелдшере, ти, ужъ затуй си тука — какво си се опулилъ тъй!..

Рѣзкия, бодъръ гласъ на момъка мина като прѣсна струя изъ стаята. Хората се поотстраниха, нѣкои излѣзоха на чардачето. Отъ отворения прозорецъ дойде лека вечерна хладина и далечъ въ потъмнѣлото небе блѣсна малка бистра звезда.